

PONY

R.J. Palacio

PRO

NV

VERTAALD DOOR ANNELIES JORNA

Amsterdam • Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij
2022

☒ Dit boek is ook verkrijgbaar als e-book.

Oorspronkelijke titel *Pony* (Puffin Books, 2021)

Copyright © 2021 R.J. Palacio

Copyright vertaling © 2022 Annelies Jorna / Em. Querido's Uitgeverij
Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt,
in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van Em. Querido's Uitgeverij.

Omslagontwerp 1000Jars

Omslagfoto's Shutterstock, Olga_i en Dudarev Mikhail

Foto p.144 Shutterstock, foto p. 288 © Getty Images

De overige foto's zijn eigendom van de auteur

Vormgeving Nederlandse editie Irma Hornman

ISBN 978 90 451 2729 3 / NUR 283, 284

Voor mijn moeder

Ons wezen is niet in woorden te vatten...

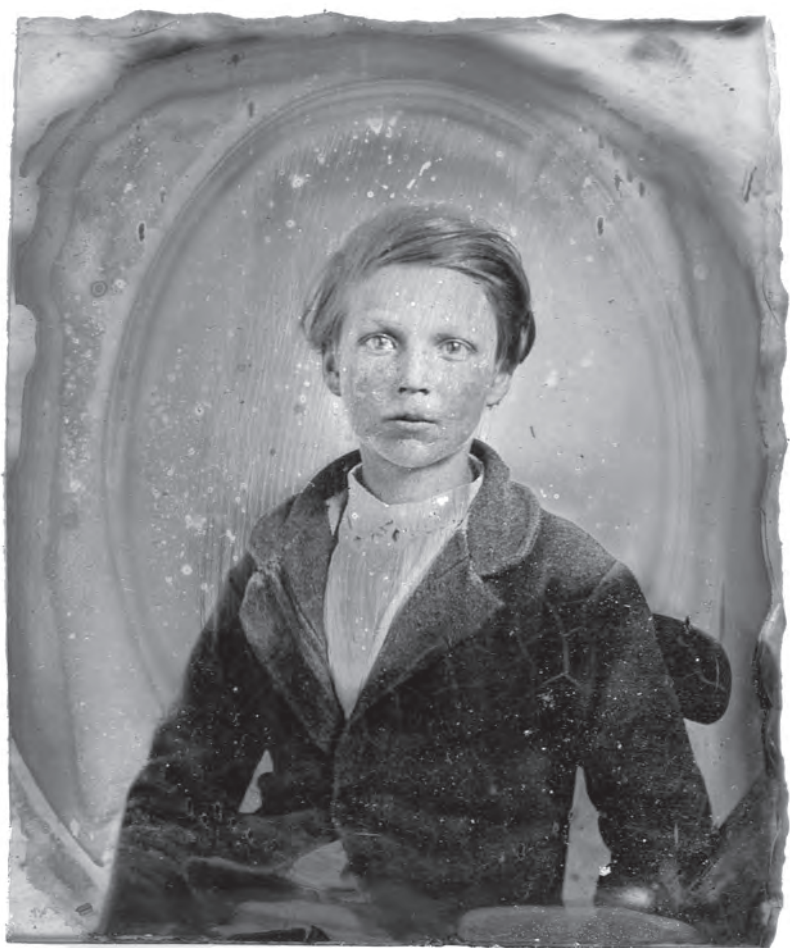
MARGOT LIVESEY,
Eva verplaatst het meubilair

*O vaarwel, ik moet nu gaan
En u verlaten voor een wijl.
Hoe ver 'k ook reis, ik kom weerom
Al is het na tienduizend mijl.*

*Tienduizend mijl, mijn liefste lief,
Tienduizend mijl of meer,
Eerder smelt steen of brandt de zee
Dan dat 'k naar u niet wederkeer.*

*O keer terug, mijn liefste lief,
En blij voorgoed bij mij.
Had ik slechts één vriend op aard'
U ware die vriend voor mij.*

ANONIEM,
'Fare Thee Well', 18de-eeuwse volksballade

EEN

Ik ben uit Ithaka vertrokken om hem te zoeken.

FRANÇOIS FÉNELON,
De avonturen van Telemachus, 1699

Uit de *Boneville Gazette*, 27 april 1858:

Een tienjarige jongen van het platteland bij Boneville was onlangs onderweg naar huis toen een zwaar onweer losbarstte. De jongen zocht beschutting onder een eik, die luttele tellen later door de bliksem werd getroffen, waardoor de jongen tegen de grond sloeg. Hij bleef bewusteloos liggen in smeulende kledij. Het geluk lachte het kind toe, daar zijn schrandere vader getuige was van het voorval en hem middels een blaasbalg bij kennis wist te brengen. Het kind hield geen letsel aan zijn ervaring over, op één merkwaardig aandenken na: een afdruk van de boom was achtergebleven op zijn rug! Deze 'daguerreotypie door middel van flitslicht' is een van die wonderlijke, natuurwetenschappelijke verschijnselen zoals er in recente jaren ettelijke zijn waargenomen.

HET WAS MIJN BOTSING MET DE BLIKSEM waardoor pa zich in de fotografische wetenschap ging verdiepen, en zo is dit allemaal begonnen.

Pa had altijd al belangstelling gehad voor de fotografie, want hij kwam uit Schotland, waar zulke kunstvormen floreren. Hij hield zich een tijdje bezig met daguerreotypieën toen hij eenmaal in Ohio woonde, een gebied rijk aan zouthbronnen (waaruit het element broom wordt gewonnen, een noodzakelijk bestanddeel bij het ontwikkelingsproces). Maar dat was een kostbare onderneming waarmee bijna geen winst viel te halen, en pa kon het zich niet veroorloven om ermee door te gaan. ‘De mensen hebben geen geld voor luxe aandenkens,’ redeneerde hij. En daarom werd hij laarzenmaker: ‘Laarzen zijn altijd nodig,’ zei hij.

Pa’s specialiteit was de kuithoge wellingtonlaars van nerfleur, met een geheim vakje in de hiel om tabak of een zakmes in op te bergen. Dat handigheidje was zo gewild bij de klanten dat we het redelijk goed hadden door alle laarzenbestellingen. Pa werkte in de schuur naast de stal en ging eens in de maand naar Boneville met een lading laarzen in een kar die voortgetrokken werd door Muil, onze muilezel.

Maar pa’s interesse in de fotografische wetenschap leefde weer op nadat de bliksem een afdruk van de eik op mijn rug had

achtergelaten. Hij geloofde dat die afdruk op mijn vel het gevolg was van dezelfde chemische reacties die een rol spelen in de fotografie. 'Het menselijk lichaam is een vat vol mysterieuze substanties,' zei hij, terwijl ik keek hoe hij chemicaliën mengde die naar rotte eieren en appelazijn roken. 'Die zijn onderworpen aan dezelfde natuurwetten als al het andere in het heelal. Als een afbeelding door de werking van licht bewaard kan blijven op jouw lichaam, kan ze door dezelfde lichtwerking bewaard blijven op papier.' Dat bracht hem ertoe zijn aandacht te verleggen van daguerreotypieën naar een nieuwe vorm van fotografie, waarbij papier werd geweekt in een oplossing van ijzer en zout. Zo kon door middel van zonlicht het negatief van een glasplaat als een positieve afbeelding op het papier worden overgebracht.

Pa kreeg de nieuwe wetenschap snel onder de knie en werd een hooggewaardeerde beoefenaar van het collodiumprocedé, zoals dat heette, een kunstvorm die in onze streken nog bijna onbekend was. Het was een spannende werkwijze die veel experimenten vergde, met verbluffend mooie afbeeldingen als resultaat. Pa noemde het zijn ijzertypieën. Ze waren niet zo precies als een daguerreotypie, maar door de subtiele schaduw tinten leken het kunstwerken van houtskool. Hij gebruikte zijn eigen speciale formule voor de sensibilisator, waarmee een plaat gevoelig werd gemaakt voor lichtstralen. Daar had hij het broom bij nodig. Hij vroeg er patent op aan en opende in Boneville een studio, een stukje verderop aan de weg naar het provinciehuis. In een mum van tijd werden zijn met ijzer bewerkte papierportretten een rage in onze streek, want niet alleen waren ze veel goedkoper dan daguerreotypieën, ze konden bovendien vanaf één enkel negatief steeds opnieuw herdrukt worden. Om de por-

tretten nog fraaier te maken, kleurde pa ze voor een meerprijs in met een mengsel van eigeel, water en kleurpigment, waardoor ze wonderlijk levensecht leken. Van heinde en verre stroomden de mensen toe om hun portret te laten maken. Er kwam zelfs een deftige dame helemaal uit Akron om geportretteerd te worden. Ik hielp een handje mee in pa's studio, stelde de grote bovenlamp af en maakte de focusplaten schoon. Pa liet me zelfs een paar keer de nieuwe koperen portretlens poetsen, die een enorme bedrijfsinvestering was en heel voorzichtig behandeld moest worden. Onze omstandigheden, die van pa en mij, waren zo sterk verbeterd dat hij erover dacht om de laarzenmakerij te verkopen, want, zei hij, hij gaf 'de voorkeur aan de geur van mengvloeistoffen boven de stank van mensenvoeten'.

Het was in die tijd dat ons leven voorgoed veranderde door het nachtelijke bezoek, lang voor zonsopgang, van drie ruiters en een witkoppony.

2

MIDDELWANT WAS DEGENE DIE ME die nacht wakker maakte uit een diepe slaap.

'Silas, wakker worden. Er zijn drie ruiters in aantocht,' zei hij.

Ik zou liegen als ik zei dat ik na die waarschuwing meteen naast mijn bed stond. Dat was niet zo. Ik mompelde iets en draaide me doodleuk weer om. Toen gaf hij me een harde por, wat een hele prestatie voor hem was. Geesten laten zich niet makkelijk voelen in de stoffelijke wereld.

‘Laat me slapen,’ antwoordde ik chagrijnig.

Op dat moment hoorde ik Argos beneden blaffen alsof de wereld verging, en pa die de haan van zijn geweer spande. Ik keek uit het raampje naast mijn bed, maar in de inktzwarte nacht was niets te zien.

‘Het zijn er drie,’ zei Middelwant, die over mijn schouder door hetzelfde raampje tuurde.

‘Pa?’ riep ik, en ik sprong van de vliering. Hij stond klaar bij het voorraam, had zijn laarzen al aan.

‘Blijf uit het zicht, Silas,’ waarschuwde hij.

‘Moet ik de lamp aandoen?’

‘Nee. Kon je ze zien door je raam? Hoeveel zijn het er?’ vroeg hij.

‘Ik heb ze niet zelf gezien, maar Middelwant zegt dat het er drie zijn.’

‘Met getrokken geweer,’ voegde Middelwant eraan toe.

‘Ze hebben hun geweer getrokken,’ zei ik. ‘Wat moeten ze, pa?’

Pa gaf geen antwoord. We hoorden de galopperende paardenhoeven dichterbij komen. Pa deed de voordeur op een kier en hief zijn geweer. Hij trok snel zijn jas aan en draaide zich naar me om.

‘Jij blijft binnen, Silas. Wat er ook gebeurt,’ zei hij streng. ‘Als er narigheid van komt, ren je naar Havelocks huis. Door de achterdeur en over de velden. Begrepen?’

‘Je gaat toch niet naar buiten?’

‘Hou Argos vast,’ antwoordde hij. ‘Laat hem er niet uit.’

Ik greep Argos in zijn nekvel. ‘Je gaat toch niet naar buiten, hè?’ herhaalde ik angstig.

Hij verspilde geen tijd met antwoorden maar zette de deur open, waagde zich de veranda op en richtte zijn geweer op de naderende ruiters. Hij was een moedig man, mijn pa.

Ik trok Argos dicht tegen me aan, sloop naar het voorraam en gluurde naar buiten. Ik zag de mannen dichterbij komen. Drie ruiters, zoals Middelwant had gezegd. Een van hen voerde een vierde paard achter zich aan, een reusachtige zwarte hengst, met daarnaast de pony met het bijna lijkwitte hoofd.

De ruiters gingen stapvoets rijden toen ze het huis naderden, uit ontzag voor pa's geweer. De leider van de drie was een man in een gele stofjas, die zijn gevlekte paard inhield en zijn armen omhoogstak in een vredesgebaar.

'Ho daar,' zei hij tegen pa, op nog geen twaalf meter afstand van de veranda. 'Laat dat geweer maar zakken, man. Ik kom in vrede.'

'Eerst jullie wapens weg,' antwoordde pa, met zijn geweer aan de schouder.

'Onze wapens?' De man keek theatraal naar zijn lege handen en daarna links en rechts van hem. Hij trok een gezicht alsof hij nu pas merkte dat zijn metgezellen hun wapens in de aanslag hadden. 'Weg ermee, jongens! Dat maakt een slechte indruk.' Hij keek weer naar pa. 'Neem het ze maar niet kwalijk. Ze bedoelen het niet kwaad. Het is de macht der gewoonte.'

'Wie zijn jullie?' vroeg pa.

'Ben jij Mac Boat?'

Pa schudde van nee. 'Wie zijn jullie? Dat komt maar aanstormen in het holst van de nacht.'

De gelestofjasman leek niet in het minst bang voor pa's ge-

weer. Ik kon hem niet goed zien in het donker, maar ik schatte hem kleiner dan pa (die een van de langste mannen in Boneville was). Jonger, ook. Hij had een hoge hoed op, zoals heren dragen, maar voor zover ik kon zien was hij geen heer. Hij leek eerder een schurk. Met een puntig sikje.

‘Nou nou, wind je niet op,’ zei hij op gemoedelijke toon. ‘De jongens en ik wilden met zonsopgang bij je zijn, maar het ging sneller dan we dachten. Ik ben Rufe Jones, en die daar zijn Seb en Eben Morton. Probeer ze niet uit elkaar te houden, want daar is geen beginnen aan.’ Pas toen viel me op dat die kolossale kerels als twee druppels water op elkaar leken en precies dezelfde cowboyhoeden droegen, met brede randen die diep over hun maanronde gezicht waren getrokken. ‘We komen met een interessant voorstel van onze baas, Roscoe Ollerenshaw. Je hebt vast wel van hem gehoord?’

Daar gaf pa geen antwoord op.

‘In ieder geval heeft meneer Ollerenshaw wel van jou gehoord, Mac Boat,’ ging Rufe Jones verder.

‘Wie is Mac Boat?’ fluisterde Middelwant tegen me.

‘Ik ken geen Mac Boat,’ zei pa van achter zijn geweer. ‘Mijn naam is Martin Bird.’

‘Natuurlijk,’ antwoordde Rufe Jones snel, met een knikje. ‘Martin Bird, de fotograaf. Meneer Ollerenshaw is goed bekend met je werk! Daarom zijn we hier, moet je weten. Hij wil een zakelijk voorstel met je bespreken. We hebben een lange reis gemaakt om met je te praten. Mogen we even binnenkomen? We hebben de hele nacht gereden. Mijn botten zijn verkleumd.’ Hij zette de kraag van zijn stofjas op om het te bewijzen.

‘Als het over werk gaat, kun je net als ieder ander fatsoenlijk

mens overdag naar mijn studio komen,' zei pa.

'Waarom sla je zo'n toon aan?' vroeg Rufe Jones, alsof hij niet wist hoe hij het had. 'De aard van onze zaak is vertrouwelijk, dat is alles. We zullen je echt niets doen hoor, jou niet en je zoon Silas niet. Dat is hem toch, bij het raam, daar achter je?'

Ik ga er niet om liegen, ik verslikte me zowat en trok snel mijn hoofd weg bij het raam. Middelwant, die achter me stond, gaf me een por dat ik me nog verder terug moest trekken.

'Je hebt vijf seconden om van mijn erf te gaan,' waarschuwde pa, en ik hoorde aan zijn stem dat het menens was.

Maar Rufe Jones had die dreigende klank kennelijk niet gehoord, want hij lachte. 'Kom kom, niet zo kortaf. Ik ben de boodschapper maar!' antwoordde hij kalmjes. 'Meneer Ollerenshaw stuurt ons om je te halen, en dat doen we dus. Ik zei al, hij heeft geen kwaad in de zin. Hij wil je juist helpen. Ik moest van hem zeggen dat er voor jou een flinke duit in zit. "Een klein fortuin," zei hij letterlijk. En je hoeft er bijna niets voor te doen. Gewoon een weekje werken en je bent rijk. We hebben zelfs paarden voor jullie bij ons! Een mooie grote voor jou en een lieve kleine voor je zoon. Meneer Ollerenshaw is zo'n beetje een paardenverzameelaar, en je mag het als een eer zien dat hij jullie op zijn mooie dieren laat rijden.'

'Ik ben niet geïnteresseerd. Je hebt nu nog drie seconden om te vertrekken,' antwoordde pa. 'Twee...'

'Goed, goed!' zei Rufe Jones, en hij zwaaide met beide handen in de lucht. 'We gaan. Hou je maar kalm! Kom mee, mannen.'

Hij trok aan de teugels van zijn paard en keerde om, gevolgd door de twee broers, die ook de extra paarden die ze meevoeren

wendden. Stapvoets reden ze van het huis weg en de nacht in. Maar na een paar meter hield Rufe Jones in. Hij spreidde zijn armen wijd, als bij een kruisbeeld, om te tonen dat hij nog steeds ongewapend was. Toen keek hij om naar pa.

‘Maar morgen komen we terug,’ zei hij. ‘Met nog veel meer mannen. Meneer Ollerenshaw is namelijk niet van het soort dat makkelijk opgeeft. Ik ben vannacht in vrede gekomen, maar ik kan niet beloven dat het morgen weer zo gaat. Meneer Ollerenshaw, tja, die weet wat hij wil.’

‘Ik haal de sheriff erbij,’ dreigde pa.

‘O, echt, meneer *Boat?*’ zei Rufe Jones. Nu klonk zijn stem onheilspellend. Er was geen greintje gemoedelijkheid meer.

‘Mijn naam is Bird,’ antwoordde pa.

‘Jaja. Martin Bird, de fotograaf van Boneville, die ergens afgelegen in de provincie woont met zijn zoon, Silas *Bird.*’

‘En nu wegwezen,’ gromde pa.

‘Mij best,’ antwoordde Rufe Jones, maar hij gaf zijn paard niet de sporen.

Ik sloeg dit alles ademloos gade, met Middelwant vlak naast me. Er gingen een paar seconden voorbij. Niemand bewoog of zei een woord.

3

‘ER IS EEN PROBLEEMPJE,’ ZEI RUF E JONES, nog steeds met gespreide armen. De licht zangerige klank was weer terug in zijn stem. ‘Het is wel een gedoe voor ons om helemaal

terug te rijden door de weilanden en de bossen als we morgen toch weer hiernaartoe moeten, met nog een stuk of tien mannen die allemaal tot de tanden gewapend zijn. De Here mag weten wat er kan gebeuren met al die rondzwaaiende geweren. Je weet hoe dat gaat, er komen maar zo ongelukken van. Als je vannacht nog meegaat, Boat, kunnen we die onaangenaamheden vermijden.'

Hij draaide zijn handpalmen naar voren.

'Laten we er geen slepende toestand van maken,' ging hij verder. 'Jij en je zoon gaan met ons mee en maken een plezierritje op die prachtpaarden. En over een week leveren we jullie hier weer af. Dat is een plechtige belofte van de grote baas zelf. Hij drukte me nog op het hart om dat precies zo te zeggen. Met die woorden: "een plechtige belofte". Toe man, dit is een goed zakelijk voorstel, Mac Boat! Wat zeg je ervan?'

Ik zag dat pa, die zijn geweer op de man gericht hield en zijn vinger om de trekker had, grimmig zijn kaken spande. Die gezichtsuitdrukking kende ik niet van hem. Ik herkende hem niet met dat lijf zo gespannen als een veer.

'Ik ben Mac Boat niet,' zei hij traag. 'Ik ben Martin Bird.'

'O ja, natuurlijk, meneer Bird! Mijn excuses,' antwoordde Rufe Jones grinnikend. 'Hoe je ook heet, wat zeg je ervan? Laten we alle trammelant vermijden. Doe dat geweer weg en ga met ons mee. Het is maar voor een week. En je komt stinkend rijk terug.'

Pa aarzelde nog, één lange seconde. Ik had het idee dat alle tijd van de wereld in dat moment was samengebald. En eigenlijk was dat ook zo, want in dat ene moment veranderde mijn leven voorgoed. Pa liet zijn geweer zakken.

‘Wat doet hij nou?’ fluisterde ik tegen Middelwant. Opeens was ik banger dan ik ooit van mijn leven was geweest. Het was alsof mijn hart stil was blijven staan. Alsof de wereld geen adem meer haalde.

‘Goed, ik ga mee.’ Pa zei het zacht, maar het doorbrak de stilte van de nacht als een donderslag. ‘Op voorwaarde dat je mijn zoon erbuiten laat. Hij blijft hier, veilig en wel. Hij zal er geen woord over zeggen, tegen wie dan ook. Er komt hier toch nooit iemand. Je zegt dat ik Ollerenshaws plechtige belofte heb. Eén week en geen dag langer.’

‘Dat weet ik niet, hoor,’ bromde Rufe Jones hoofdschuddend. ‘Meneer Ollerenshaw zei dat we jullie allebei mee terug moesten nemen. Daar was hij heel duidelijk in.’

‘Zoals ik al zei,’ antwoordde pa vastberaden, ‘ga ik alleen op die voorwaarde rustig met jullie mee. Anders gebeuren er inderdaad ongelukken, of dat nu hier ter plekke is of wanneer jullie weer komen opdagen. Ik ben een scherpschutter. Stel me niet op de proef.’

Rufe Jones zette zijn hoed af en wreef over zijn voorhoofd. Hij keek naar zijn twee metgezellen, maar zij zwegen, of misschien haalden ze hun schouders op. Het was moeilijk om in de duisternis iets anders te zien dan hun vlakke, bleke gezichten.

‘Oké, oké, we houden het rustig,’ stemde Rufe Jones in. ‘Alleen jij dus. Maar wel nu meteen. Gooi je geweer naar me op. Laten we er een punt achter zetten.’

‘Je kunt het krijgen als we bij de bossen zijn, eerder niet.’

‘Goed, maar laten we nu gaan.’

Pa knikte. ‘Ik moet mijn spullen pakken.’

‘O nee! Ik ben niet in de stemming voor trucjes,’ zei Rufe

Jones snel. ‘We vertrekken meteen! Jij stijgt nú op dat paard hier en we gaan, anders geldt de afspraak niet meer.’

‘Nee, pa!’ riep ik uit, en ik holde naar de deur.

Pa draaide zich naar me om met een gezicht dat, zoals ik eerder zei, onherkenbaar voor me was. Alsof hij de duivel zelf had gezien. Het maakte me bang, dat gezicht. Zijn ogen vernauwden zich tot spleetjes.

‘Jij blijft binnen, Silas,’ beval hij, naar me wijzend. Hij klonk zo bars dat ik op de drempel verstijfde. Nog nooit in mijn leven had hij op die toon tegen me gepraat. ‘Ik red me wel. Maar jij komt het huis niet uit. Onder geen beding. Over een week ben ik terug. Tot dan is er genoeg te eten. Jij redt je ook wel. Heb je me gehoord?’

Ik zweeg. Al zou ik het gewild hebben, dan nog had ik geen woord kunnen uitbrengen.

‘Heb je me gehoord, Silas?’ vroeg hij luider.

‘Maar pa...’ smeekte ik met trillende stem.

‘Het kan niet anders,’ viel hij me in de rede. ‘Hier ben je veilig. Over een week ben ik bij je terug. Geen dag later. En nu naar binnen jij, snel.’

Ik gehoorzaamde.

Hij liep naar het grote zwarte paard, sprong er met een zwaai op en zonder nog één keer om te kijken wendde hij het paard en galoppeerde weg. In een vloek en een zucht waren hij en de andere ruiters verdwenen in de onafzienbare nacht.

En zo trad mijn vader in dienst van een beruchte bende valsemunters, al wist ik dat toen nog niet.

IK HEB GEEN IDEE HOELANG IK IN de deuropening heb staan staren naar de heuvelrug waar pa was verdwenen. Lang genoeg om het aan de hemel licht te zien worden.

‘Kom nou eens zitten, Silas,’ zei Middelwant zacht.

Ik schudde mijn hoofd. Ik durfde niet weg te kijken van die plek in de verte waar pa naartoe was gegaan, bang als ik was dat ik dat punt nooit terug zou vinden als ik het uit het oog verloor. Ons huis ligt te midden van vlakke velden, maar in de verte gloeit de heuvelrug omhoog in oostelijke richting en daarna omlaag de bossen in, een wirwar van oeroude bomen omringd door een dichte begroeiing van haagbeuk en stekelstruiken waar de kleinste wagens nog niet doorheen kunnen dringen. Dat wordt tenminste beweerd.

‘Ga zitten, Silas,’ drong Middelwant aan. ‘We kunnen nu toch niets doen. We moeten gewoon afwachten. Over een week is hij terug.’

‘En als dat niet zo is?’ fluisterde ik, terwijl de tranen over mijn wangen rolden.

‘Hij komt terug, Silas. Je pa weet wat hij doet.’

‘Wat moeten ze van hem? Wie is die meneer Olle Rendinges? En wie is die figuur Mac Boat? Ik begrijp er helemaal niets van.’

‘Pa legt alles vast wel uit als hij terug is. Je moet het gewoon uitzitten.’

‘Een hele week!’ Mijn zicht was intussen zo verblind door tranen dat ik de plek niet meer zag waar pa was verdwenen. ‘Een hele week!’

Ik draaide me om naar Middelwant. Hij zat voorovergebogen

naast de tafel, steunde met zijn ellebogen op zijn knieën. Hij was er ook ongelukkig mee, al wilde hij het niet laten merken.

‘Het komt goed, Silas,’ zei hij stellig. ‘Ik ben bij je. En Argos. Wij houden je gezelschap. Het komt goed met je. En voor je het weet, is je pa weer thuis.’

Ik keek naar Argos, opgekruld in de kapotte kartonnen doos die hij als mand gebruikte. Hij was een stoere oude jachthond, die nog één oor had en mank liep.

En toen keek ik weer naar Middelwant, die met opgetrokken wenkbrauwen terugkeek en me vertrouwen wilde inboezemen. Ik zei al dat Middelwant een geest is, maar ik weet eigenlijk niet of dat het juiste woord voor hem is. Schim. Verschijning. Feit is, ik weet het niet precies. Pa denkt dat hij een denkbeeldige vriend is of zoiets, maar dat klopt niet. Middelwant is zo echt als de stoel waarop hij zit en het huis waarin we wonen en de hond. Dat alleen ik hem kan zien en horen, betekent niet dat hij niet echt is. Maar goed, als jij hem kon zien en horen zou je hem een jongen van een jaar of zestien noemen, lang en mager met stralende ogen, een dikke bos warrig haar en een hartelijke lach. Hij is al zolang ik me kan heugen bij me.

‘Wat moet ik doen?’ vroeg ik, ademloos.

‘Je moet gaan zitten,’ antwoordde hij, en hij klopte op de stoel bij de tafel. ‘Je moet ontbijt voor jezelf maken. Zorgen dat je warme koffie in je maag krijgt. En daarna gaan we orde op zaken stellen. We kijken in de kasten wat er aan eten in huis is en maken porties voor zeven dagen, zodat je niets tekortkomt. Dan gaan we Boe melken en eieren rapen en hooi omscheppen voor Muil, net als elke andere ochtend. Dat moeten we doen, Silas.’

Ik ging tegenover hem aan tafel zitten terwijl hij praatte. Hij boog zich naar me toe.

‘Het komt allemaal goed,’ zei hij, bemoedigend glimlachend. ‘Je zult het zien.’

Ik knikte, omdat hij zo zijn best deed me te troosten en ik hem niet teleur wilde stellen, maar in mijn hart geloofde ik niet dat het allemaal goed kwam. En ik kreeg gelijk. Want nadat ik Boe had gemolken, de kippen had verzorgd, Muils hooi had omgescheept en water had gehaald uit de put, nadat we de voorraadkast hadden leeggehaald om te zien wat er aan eten was en we voor elke dag een portie apart hadden gezet, de vloeren hadden aan-geveegd, aanmaakhoutjes hadden gehakt en pannenkoeken hadden gebakken die ik uiteindelijk niet opat omdat ik helemaal geen honger had maar een beetje misselijk was van al mijn ingeslikte tranen, keek ik op en zag ik door het raam de witkoppony voor het huis staan.

5

BIJ DAGLICHT WAS HIJ NIET ZO KLEIN als hij 's nachts had geleden. Misschien waren de andere paarden om hem heen erg groot geweest, weet ik het. Maar nu de pony bij de geblakerde eik aan het grazen was, leek hij me van doorsneehoogte voor een paard. Zijn vacht glom zwart in het zonlicht en zijn hals was gebogen en gespierd, met daarboven dat blinkend witte hoofd, waardoor hij een heel eigenaardig schouwspel vormde.

Ik ging naar buiten en keek goed rond. Pa of een van de ruiters die met hem waren weggereden, waren nergens te bespeuren. De verre velden waren net zo stil als anders. Laat in de ochtend was er een regenbuitje gevallen, maar de lucht was nu blauw, afgezien van een paar langgerekte wolken met pluimslierten zo dun als rook.

Middelwant kwam achter me aan toen ik naar de pony liep. Dieren worden meestal schichtig in de buurt van Middelwant, maar deze pony bekeek hem alleen nieuwsgierig toen we naderden. Hij had lange zwarte wimpers en een smalle snoet. Bleekblauwe ogen, wijd uit elkaar staand als bij een hert.

‘Hallo daar, jongen,’ zei ik zacht, en ik hief voorzichtig een hand om een kloppje op zijn hals te geven. ‘Waarom ben je hier weer?’

‘Ik denk dat hij de grote paarden niet kon bijhouden,’ opperde Middelwant.

‘Is dat zo?’ vroeg ik aan de pony, die zijn hoofd omdraaide om me aan te kijken. ‘Ben je achtergebleven? Of hebben ze je laten gaan?’

‘Dat beest ziet er raar uit.’

Toch was er iets in de manier waarop de pony me zo recht aankeek waardoor ik warmliiep voor hem. ‘Ik vind hem mooi,’ zei ik.

‘Z’n hoofd is net een doodskop.’

‘Denk je dat ze hem hebben teruggestuurd om me te halen?’ vroeg ik. ‘Vergeet niet dat ze wilden dat ik ook meekwam met pa. Misschien hebben ze zich bedacht en willen ze niet dat ik hier achterblijf.’

‘Die pony kon toch niet weten hoe hij hier moest komen?’

‘Ik raad maar wat,’ zei ik schouderophalend.

‘Kijk eens of er iets in de zadeltas zit.’

Behoedzaam reikte ik naar de tas, bang om de pony schrik aan te jagen. Maar hij sloeg me rustig gade en bleef onbevreesd naar me kijken.

De zadeltas was leeg.

‘Misschien heeft Rufe Jones een van die broers teruggestuurd om me te halen,’ zei ik. ‘En hij nam de pony mee voor mij, maar toen is hem iets overkomen. Zou hij door zijn paard zijn afgegooid of zo? En is de pony gewoon zonder hem doorgedaan?’

‘Zou kunnen, maar dat verklaart nog niet hoe hij het huis terug kon vinden.’

‘Hij is waarschijnlijk hetzelfde pad gevolgd dat hij gisteren nam,’ redeneerde ik, maar intussen schoot me een ander idee te binnen. ‘Of misschien was het pa!’ zei ik hijgend. ‘Middelwant! Misschien wist pa aan die mannen te ontsnappen en reed hij op dat grote zwarte paard terug naar mij, maar werd hij afgegooid... en ging de pony gewoon door!’

‘Nee, dat slaat nergens op.’

‘Waarom niet? Dat kán toch! Pa kan wel ergens in het bos liggen! Ik moet hem gaan zoeken!’ Ik wilde mijn voet, die nog bloot was, al in de stijgbeugel schuiven. Maar Middelwant versperde me de weg.

‘Ho even, kalm aan. Laten we eerst eens redelijk nadenken, ja?’ zei hij verstandig. ‘Als je pa ontsnapt was aan die mannen, had hij die pony echt niet op sleeptouw genomen. Dan was hij er in volle vaart vandoor gegaan om zo snel mogelijk thuis te zijn. Dus wat jij zegt is helemaal niet logisch, snap je. Wél is het logisch dat de pony ergens in het bos de weg kwijt is geraakt en op goed geluk weer hier terecht kwam. Dus ik zeg, laten we hem wa-

ter geven want hij zal wel afgepeigerd zijn, en dan gaan we weer naar binnen.’

‘Middelwant,’ zei ik, en ik schudde mijn hoofd, want er was van alles in me opgekomen terwijl hij aan het woord was. En die gedachten waren in mijn hoofd een aansporing geworden om in actie te komen. ‘Luister alsjeblieft naar me. Ik denk dat die pony hier is... als een teken. Ik denk dat hij me komt halen. Ik weet niet of pa hem heeft gestuurd of dat Onze-Lieve-Heer erachter zit, maar het is een teken. Ik moet pa gaan zoeken.’

‘Toe nou toch, Silas. Een teken?’

‘Ja, een teken.’

‘Pwah,’ zei hij.

‘Dan geloof je me maar niet.’ Ik wilde mijn voet weer in de stijgbeugel zetten.

‘Pa zei dat je op hem moest wachten! “Jij komt het huis niet uit. Onder geen beding.” Dát zei hij. En dáár moet je je aan houden. Over een week is hij terug. Je moet gewoon geduld hebben.’

Even stond ik in dubio. Een seconde geleden was het nog zo duidelijk als wat, maar Middelwant had soms dat effect op me. Hij kon me ompraten, kon me doen twifelen aan mijn inzichten.

‘Trouwens, je kunt niet eens paardrijden,’ voegde hij eraan toe.

‘Natuurlijk wel! Ik rij altijd op Muil.’

‘Muil is meer ezel dan paard, laten we wel zijn. En jij gedraagt je nu ook als een ezel. Ga mee naar binnen.’

‘Je bent zelf een ezel.’

‘Kom mee, Silas. We gaan naar binnen.’

Hij drong zo aan dat ik bijna mijn plannen liet varen. Om de

waarheid te zeggen had ik maar twee keer eerder in mijn leven op een paard gezeten, en beide keren was ik nog zo klein geweest dat pa me in het zadel had getild.

Maar toen briede de pony met opengesperde neusgaten, wat ik opvatte als een uitnodiging om te gaan rijden. Met mijn blote voet nog half in de stijgbeugel hees ik mezelf op naar het zadel. Maar toen ik mijn andere been over zijn rug wilde slaan, glipte mijn voet van de leren steunband en viel ik achterover in de modder. De pony hinnikte kort en zwiepte met zijn staart.

‘Donders!’ schreeuwde ik, en ik sloeg met mijn handen in de slurpende blubber. ‘Donders! Donders!’

‘Silas,’ zei Middelwant zacht.

‘Waarom heeft hij me in de steek gelaten?’ riep ik uit. ‘Waarom heeft hij me helemaal alleen gelaten?’

Middelwant ging op zijn hurken naast me zitten. ‘Je bent niet helemaal alleen, Silas.’

‘Welles!’ antwoordde ik, en ik voelde opeens, onverwachts, een dikke traan langs mijn linkerwang glijden. ‘Hij heeft me in de steek gelaten en ik weet me geen raad!’

‘Luister naar me, Silas. Je bent niet alleen. Goed? Ik ben er. Dat weet je.’ Hij keek me doordringend aan.

‘Ja, maar...’ Ik aarzelde, veegde mijn tranen af met de onderkant van mijn mouw. Ik kon niet zo gauw de goede woorden vinden. ‘Maar Middelwant, ik kan hier niet blijven. Dat gaat niet. Iets zegt me dat ik eropuit moet om pa te zoeken. Ik voel het in mijn botten. Ik moet hem zoeken. De pony is me komen halen. Snap je dat niet? Hij kwam me halen.’

Middelwant zuchtte, sloeg zijn ogen neer en schudde zijn hoofd.

‘Ik weet dat het gek klinkt,’ voegde ik eraan toe. ‘Goh, misschien b en ik wel gek. Ik lig in de modder ruzie te maken met een geest over een pony die zomaar uit het niets is komen opdagen. Als d at niet gek is!’

Middelwant trok een gezicht. Hij had een hekel aan dat woord, geest.

‘Je bent niet gek,’ zei hij zacht.

Ik keek hem aan, met smekende ogen. ‘Ik ga alleen tot aan de bossen, dat beloof ik. Verder zal ik echt niet gaan. Als ik nu vertrek, kan ik voor donker terug zijn. Het is niet meer dan twee uur rijden, h e?’

Middelwant keek naar de verre heuvelrug. Ik wist wat hij dacht. Misschien dacht ik het zelf ook. Ik was al jaren als de dood voor die bossen. Pa wilde me daar een keer mee uit jagen nemen, toen ik ongeveer acht was, en ik was letterlijk flauwgeval- len van angst. In bomen heb ik altijd allerlei kwaadaardige figu- ren gezien. Het is geen toeval, denk ik, dat ik door de bliksem werd getroffen toen ik onder een eik stond.

‘En wat wil je dan doen als je bij de bossen komt?’ protesteer- de Middelwant. ‘Snel een kijkje nemen, toedeloeg zeggen en te- ruggaan? Wat heb je daaraan?’

‘Dan weet ik tenminste dat pa niet zo vlakbij is dat ik hem had kunnen helpen. Dan weet ik dat hij niet ergens in de buurt in een greppel ligt, hulpeloos of gewond of...’ Mijn stem brak af. ‘Toe nou, Middelwant. Ik moet erheen.’

Hij wendde zijn gezicht af, stond op en beet op zijn onderlip. Dat deed hij altijd als hij diep over iets nadacht.

‘Goed,’ zei hij na een tijdje spijtig. ‘Jij wint. Het is zinloos om in te gaan tegen iemand die iets in zijn botten voelt.’

Ik stond op het punt om iets te zeggen.

‘Maar je rijdt niet met blote voeten weg!’ vervolgde hij. ‘En niet zonder jas. En die pony heeft water nodig. Dus eerst het belangrijkste: we brengen hem naar de trog, voeren hem haver en pakken dan proviand voor je in. Daarna, erewoord, gaan we naar de bosrand om je pa te zoeken. Akkoord?’

Mijn hart bonsde in mijn oren.

‘Betekent dat dat je met me meegaat?’ vroeg ik. Ik had het lef niet gehad om het hem te vragen.

Hij trok zijn wenkbrauwen op en glimlachte. ‘Natuurlijk ga ik met je mee, uilenkop die je bent.’